

efter? Det er jo Sverige, der lige her er problemet. Vi er altid vant til at gå til sagen lige der, hvor det sner og ikke tale udenom, og det synes jeg heller ikke vi skal over for vores broderfolk, selvfølgelig skal vi da ikke det. Hvis vi føler, der er et problem, så skal det rejses. Jeg har så følt – og det kan godt være, jeg tager munden for fuld – et tilsagn om, at kulturministeren vil kigge på det i forbindelse med Jyske Lov, som selvfølgelig er et klenodie.

Vores grundlæggende holdning er, at kultur-skatte skal være, hvor de hører hjemme. Det er også derfor, at hver gang Grønland ser sig i stand til at hjemtage nye ting, f.eks. samlinger, så er vi altid parat til det. Selvfølgelig skal de være i Nuuk eller i Jakobshavn, eller hvor det nu er, de skal jo ikke nødvendigvis ligge i København. Det er sådan, det skal være. De islandske håndskrifter kom tilbage til Island, selvfølgelig. Det gjorde vi selvfølgelig fra dansk side. Der var sværds slag, der var nogle store bataljer der i 1960'erne, men vi gjorde det selvfølgelig, vi endte med at gøre det, men svenskerne vil ikke. Man har så spurgt islændingene i Nordisk Råd, hvorfor de ikke beder svenskerne om det. Nej, svarer de, for de vil ikke skabe et dårligt forhold til Sverige. Nej, det vil man nok heller ikke her, kunne jeg forestille mig. Hvorfor skulle vi også det? Det vil vi heller ikke.

Næstved bys jordebog er et klenodie helt tilbage fra 1100-tallet, som ligger i Stockholm, igen på et sted, hvor ingen aner, hvor Næstved er. Jeg er sikker på, at det ville blive en fantastisk attraktion i Næstved, hvis man kunne have den liggende i det gamle helligåndshus dernede, men det ville være nyttesløst, for man vil ikke kunne få den tilbage.

Kl. 15:23

Hvad er det så, vi snakker om? Det synes jeg også er væsentligt at få slået fast. Palle Lauring fortæller faktisk i sine bøger om, hvordan det her blev sat i system, som også hr. Søren Krarup nævnte. Det her var ikke bare tilfældige ranerier, det var et systematisk raid igennem Danmark, mens Danmark var besat fra 1658 til 1659 – med undtagelse af hovedstaden, hvor vi sidder. Og der rejste den svenske dronning Hedvig på sådan en tur rundt med containere og 200 ryttere, og så tog hun, hvad hun syntes hun ville have: gobeliner fra Helsingborg, fra Frederiksborg, fra Roskilde, og alle steder, hvor hun kom, pegede hun på, hvad hun ville have, og så fik hun det ned i containeren.

Palle Lauring skriver om hende:

Mens kongen lå i Brønshøj og skød med kanoner ind over København, residerende Hedvig i Nordsjælland med mærkelige turistmanerer. Hun boede fortrinsvis på Frederiksborg Slot, men besøgte Kronborg, Roskilde og andre interessante steder. Overalt, hvor hun kom frem, pegede hun op og ned og lod fjerne, hvad der passede hende, malerier, tæpper, sølv, møbler, statuer og springvand.

Det var hendes hobby, hun elskede at tage rundt, og der var så mange vidunderlige ting. Hun skulle jo fylde de der slotte i Sverige op, som næsten var gabende tomme efter dronning Christina, den pietistiske dronning, som ikke ville have noget, men Hedvig ville have slottene fyldt op med ting, og det var jo rart, at der var nogle steder, hvor man kunne få dem gratis. Hun satte ind ikke alene på Sjælland, men jo altså også i Jylland og på Lolland-Falster samt i øvrigt i Skåne, som hun også røvede løs fra på det tidspunkt, for hun kunne ikke vide, om Skåne forblev svensk.

Det var altså guld, sølv, malerier, tapeter, gobeliner, kostbart tøj, krystallosekroner, møbler af alle arter, kæmpe bogsamlinger, springvand – springvand blev nedtaget – døbefonte, dåbsfade fra kirker, alt satte hun neglene i. Det var helt enestående, hvad hun fik fat på. Men hun var selvfølgelig ærgerlig over, at København lå der som sådan en juvel, hun ikke kunne få sine kleptomangfingre i, men det kunne altså ikke lade sig gøre, for der var heldigvis nogle friske borgere, der sørgede for, at svenskerne ikke kom ind – ellers havde hun også været i gang her, ingen tvivl om det.

Og hvad hun så ikke selv fik plads til på slottene – man kan bare tage til Skokloster oppe ved Stockholm eller Drottningholm Slot, det er rene kriminalhistoriske museer; alt, hvad der er på Drottningholm Slot, er stjålet. Og det, vi har fra Danmark deroppe, er, som jeg siger, peanuts, det er små ting. De kæmpestore samlinger, de dyre ting er fra det nordlige Tyskland, fra Polen, fra Tjekkiet, fra Slovakiet, fra alle de steder, hvor Karl XII huserede i slutningen af 1600-tallet og begyndelsen af 1700-tallet.

Svenskerne vil ikke af med det, for der er simpelt hen for meget. De siger det, som jeg også har hørt fra flere ordførere i dag: Det er så uoverskueligt. Ja, selvfølgelig er det det, det er virkelig uoverskueligt, hvis man skal til at få fat i det, men selvfølgelig kan det lade sig gøre. Jeg nævnte Uno Røndahl, den pensionerede kriminalkommissær i Kristianstad, som har gjort det